

There are no translations available.

Санаи 02-юми апрели соли чорӣ сомонаи «рисолат.тҷ» (risolattj.com) адабиёт ва истилоҳи дигаргунаеро дар мақолаи «Нигоҳе ба равандҳо, рӯйкардҳо ва фаъолиятҳои ХНИТ» дар бораи вижагҳои ХНИ дар таърихи муосири Тоҷикистон дастраси хонанда кардааст.

Ин сомона аз ҷониби СП Чумхурии исломӣ пуштибонӣ ёфта, пойгоҳи иттилоотии интернетии ҳарифони террористпарвар мебошад. Дар ин қисмати мақола кӯшиш мекунем, ки ба ин сомона ҷавоб диҳем. Ҷавоби дандоншикан ва изҳоркунандаи тамоми ҳашму ғазаби миллати тоҷик. То дарк шавад, ки ин мулк бе дарвоза нест.

Сараввал гуфта шавад, ки он хизби исломӣ, ки пас аз «70 соли ташнагӣ» осемасар ба инкилоби мазҳабӣ даст зад, 150 ҳазор хонаводаи тоҷикро гирифтори андӯху кулфат кард, зеро дар асари ин муноқиша онҳо наздикони худро аз даст доданд. Далелҳои дигар ҳам мавҷуд аст, то муҳаррири «рисолат» гумон накунад, ки ҳарфҳои ӯ ҳақиқати мутлақ ва поре аз Саркунанд, ки хатман бояд боиси пазириш бошанд ва тағйирнопазир. Бубинед, баёни хиёлати секаратаи паймонсозии нахзатӣ миллатро анкариб ба варта бурд. Таҳлили таърихи замони Истиқлолияти давлатии тоҷикон нишон дод, ки табакаи аз пойгоҳи мардумӣ оӣ, вале барои савлату мансаб ҳарис, тақдири халқро 3 дафъа ба имтиҳон гирифт. Номин эҷодкорони тарсу ваҳшат ва меросхӯрони хиёлат: Нахзат ва асҳоби онҳост. Режими воқасгаро ва озодистези факҳони дӯкандорони динӣ дар ин лист шомил аст. Барои исботи ин чанд далел меорем:

Аз аввали таъсиси хизб, ки бар пояи тамоюлҳои ақибравӣ асос ёфтааст, он ҳамчун боздорандаи ҳаракати ҷомеа ба пешравӣ доништа мешавад. Бо доман задан ба масъалаҳои хурду реза, аз қабилҳои истифодаи кулӯх дар ҷойҳои ҷамъиятӣ, парастии риш, санг андохтан ба сарулибоси зану мард, мардумро аз дастоварди технологияи пешрафта ва касби дониш маҳрум кардааст.

Пардаи асрор агар аз хувияти нахзатиҳо бардорем, ҳодисаҳои аҷибу ғариби маълум мешаванд. Чунончи, маълум мегардад, ки мангитпарастии ин аслбохтагон решаҳои қавии қавмӣ ва таърихӣ дорад. Инҳо ҳама аҷнабипарастанд, меҳостанд, ба анъанаҳои замони амириро эҳе кунанд. Чунончи, ошкор шудааст, ки бисёрии нахзатиҳо аз авлоди қурбошӣ

Гаюрбек, тағобачаи амир Олимхони мангитӣ будааст, ки аз солҳои 1920 то 1930 дар атрофи шаҳри Душанбе ба катлу куштори кормандони давлатӣ, муаллимони замони нав ва занҳо даст задаанд (манбаъ китоби: В горах Восточной Бухары, муаллиф Нальский). Нишонаҳои акибмондагӣ дар ҳар шаклу сурате дар рафтори муҳолифони нахзатӣ эҳсос мешавад. Ин тарзи тафаккур пеш аз ҳама дар мафтуншавӣ ба ақоиди динӣ ва шиорпартоии подархаво аз қабилӣ «киёмат коим шуд», «шариати завоҷ гардид» ва ё «куффор омад» -ро гирифт» зохир мегардад.

Ин бархӯрд ба ҳаракати садсола, ки солҳои 20-уми асри гузашта, минтақаро ба ҷолиш қашида буд, ҳеле аҷиб ба назар мерасад. Дар ин бозихи шайтанатӣ муқассир боз ҳамон охунди Қасамдарагӣ мебошад, ки номаш дар «рисолат.тҷ» ҳамчун ғариштаи «Моҳи ҳосса» оварда шудааст.

Нахзатиҳо хоستانд ҳумори иттифокчиёни таърихиашонро бихаранд. Аз рӯи ахбори халқҳои ба нахзат наздик ғароӣ аз ҳад зиёд ба таҷаммулпарастӣ ва зохиргарӣ доранд. На ришро қабул дорад ва на бериширо. Ин гуна ашхос ҳама дар талаби ин дунё хоستانд ва охират. Ҳамин дугонагии тафаккур ва аслбохтагии нахзат, ҳизбро валангор ва мардумро овора кардааст. Ин ғумроҳони роҳи сиёсат наметонад, ки масири иштирок дар сиёсат созиш аст, тавба аз ғуноҳҳои собиқа ва тозақории тафаккури ҳароби нахзатӣ.

Сомонаи «рисолат» вақте ки дар бораи ТЭТ ХНИ менависад ғӯё Амриқоро кашф кардааст. Ба ҳар ҳонанда маълум аст, ки Қабирӣ як нафари дорои тафаккури нимамахалӣ бо олудагии биёбонӣ, алломатарош бо донишҳои сатҳи пасти музаҳрафотӣ ва тобеи нафси армонии омехта мебошад. Ҳамин як ҷумла, маниши Қабирӣро ҳулосагирӣ мекунад. Дар ҳамин ҷо метавонем, нуқта бимонем. Нуқтаи ғафси тамат. Мешавад коғазро омехтаи ҳарфҳои беҳуда вуҷуд насозем. Вале ҳамокатнигории Қабирӣ маҷбур месозад, ки ба умқи ғардии ин «сиёсатмадор»-и даҳрситез бештар зехн биронем. Зеро ки Қабирӣ мероси сулҳҳои собиқаи нахзатро ба ду по ба замин зад ва аз ин ҳизби парлумонӣ ҳаракати террористии дар ҷустуҷӯи Интерпол сохт ва таъдил дод. Ба иттиҳоди назари нахзатиҳои оддӣ, ки меҳостанд ба масири миллӣ баргарданд, Қабирӣ бо ҳонаводааш ҷунон зарбаи муҳлик зад, ки яке аъзои қаноти қангии нахзат «Ансорулло» шуд, дигарӣ насронӣ ғашт, сеюмӣ аҳли ташайъу ва ҷорумӣ салафӣ.

Панҷумӣ дар маҳбас. Адами мудирӣ тамоми ҳаياتи шурои олии раёсати ин ҳизбро бинобар даст доштан дар табаддулотӣ ҳарбӣ ба зиндон бурд. Ғардонандаи ин таҳалуфот ва тақлифоти тафриқавӣ ҳама ба як вожа ифода меёбад: Қабирӣ.

Қоршиносони наздик ба нахзат ҳилаи шаръӣ нахзатро ин тавр ташреҳ медиҳанд, ки ҷун ин резакорони ҳони мардуми бегона, пулу пайсаи зиёд аз ташилотҳои ҳоричӣ ба даст овардаанд, мутахҳаму бардаи дари онҳо ғаштаанд. Нахзатиҳо, ки дар тӯли 3 даҳсола 3 дафъа маъзаб иваз карданд, марҳилаи ивазшавии ҷоруми динии ҳудро мепаёмоянд. Ёди ҳонандаи зақӣ ҳаст, нахзатиҳоро мардум «вовчик» яъне ваҳҳобӣ меғуфтанд, ҷун вориди қанги шаҳрвандӣ шуданд, тамоюл ба имомҳои дувоздаҳимом карданд. Баъдан салафигарӣ дар қўчаи Бохтар мӯд шуд, дар ҳавли даҳани инҳо нишастан намешуд, ҳама осори Ибн таймияву Албонӣ меҳонданд. Баъдан раҳбарони ин созмон ба ҳавзаи Қуму Ғургон ғаравиданд. Дар долонҳои нахзат маълумоте ҷарх мезананд, ки бисёр ҷолиб ва аҷиб аст. Баъд аз воқеаҳои моҳи сентябри соли 2015 дар Тоҷикистон, ба таври сиррӣ ва пардапӯшона ба Қабирӣ Қасамдарагӣ унвони баланди пурифтӣҳори «Ҳуҷҷатислом» додаанд. Албатта ин дастовард аст, дар назди кишвари мушаххас ва ба ҳам маълум. Донандаҳои асрор накл мекунаанд, ки Қабирӣ бо таъсири Паймон ва баъд аз дунявӣ

худо эълон кардан, ба тарабхонаҳо рӯ овардааст. Дар ин ҷо баъд аз айшу ишрати беандозаву меъёр, аз ҳоб меҳезаду бо баланд садо додани тавба як рӯзи дароз меғунд манам Мунҷии миллат!

Баъдан, меғунд, ки гурӯҳҳои пароканда, ки дар камин мебошанд, ӯро ба маъбадхонаи худ ҷалб мекунад. Окибат, роҳи начоти бухрони шахсиятро дар ҷаҳонмехварӣ будан мебинаду худо дар қанори афроди овора мезанад. Ин аст муҳтавои шахсияти ифротӣ Кабирӣ, ки ханӯз ки ханӯз аст, дар тағйир аст...

Зарур аст, ки сомонаи «рисолат» барои хонданбоб ва марғуб қардани мақола ин сатрҳо ҳам илова мекард. Бояд вақт қазват хоҳад қард, ки ҳақ аст.

Султонов Шодонҷон, хабарнигор